

SALASEURA

THE
MAGPIE
SOCIETY

Tässä
koulussa piilee
kuolettava
salaisuus.

ZOE SUGG
AMY McCULLOCH

WSOY

ZOE SUGG
AMY McCULLOCH

THE
MAGPIE
SOCIETY

SALASEURA

SUOMENTANUT
INKA PARPOLA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Original English language edition first published
by Penguin Books Ltd, London
Copyright © Tiger Tales Limited and Zoe Sugg, 2020
The moral right of the authors has been asserted
All rights reserved

Suomenkielinen laitos © Inka Parpola ja WSOY 2020
Werner Söderström Osakeyhtiö

”Yksi tietää surua” -runon suomennos Terhi Leskinen

ISBN 978-951-0-45296-7
Painettu EU:ssa

Traceylle ja Marialle, jotka inspiroivat meitä

ESINÄYTÖS

Sinä yönä, kun hän kuoli, puhelimemme oli sammutettu.

Poliisit eivät uskoneet meitä.

Eivät kakarat ikinä mene minnekään ilman kännyköitään, he sanoivat. Odotatteko te meidän uskovan, että ette snäpfeissanneet tai instabuukanneet tai mitä hittoa te pennut nykyään koulunpäättösbileissänne teettekin? Ettei kukaan teistä muka ottanut selfietä tai bumerangia tai videota?

Meillä kaikilla oli sama vastaus: *Ei.*

He tarkistivat siitä huolimatta puhelimemme. Kirjautuivat pilviimme. Mutta mitään he eivät löytäneet.

Etsivät löysivät tapahtumapaikalta julisteen. Yhden niistä, joita oli ennen juhlia niitattu ajopuusta tehtyyn porttiin, rannalle johtavien portaiden päähän. Siinä luki suurin, lihavoiduin kirjaimin: **EI PUHELIMIA, EI KAMEROITA, EI SOSIAALISTA MEDIAA: EI POIKKEUKSIA.**

Ihan kuin kukaan olisi tarvinnut moista muistutusta. Se nimittäin oli koko pointti: me *halusimme* tilaisuuden sammuttaa laitteet. Halusimme bileet, joita ei dokumentoitaisi, halusimme tanssia myöhään yöhön autuaan anonyymeinä, halusimme muistoja, joiden todenmukaisuutta ei voisi vahvistaa valokuvien ja videoiden avulla. Kukaan ei rikkonut tätä sääntöä. Kukaan ei halunnut rikkoa. Haukansilmämme olisivat välittömästi

huomanneet älypuhelimien näytön paljonpuhuvan hehkun tai kameran linssistä heijastuvan valonkimmellyksen.

Jotkut meistä saattavat välillä rikkoa lakia tai toistakin, jos tunnemme moiseen tarvetta. Mutta että olisimme rikkoneet omien päättäjäisbileidemme tärkeintä sääntöä? Kukaan ei olisi rohjennut tehdä sitä.

Poliisit pyörittelivät silmiään kuulustellessaan meitä yksi kerrallaan. *Väitätkö, että te kaikki noudatitte näitä sääntöjä? En usko sinua.*

Mutta meillä ei ollut mitään näytettävää heille. Se oli totuus.

Niinpä he käskivät meidän näyttämisen sijasta puhua.

Sinä iltana ranta heräsi henkiin. Kokko oli sytytetty, lieskat loimusivat korkealle taivaalle. Osa haloista välähteli roihutessaan vihreinä, merisuolan tukahduttamina. Tanssimme rannalla, ja varjomme venyivät hevosenkenkäpoukaman yllä häilyville kalkkikivijyrkän-teille. Näytti siltä kuin kalliot olisivat liikkuneet. Etäällä aallot murtuivat, ja laskuveisi huuhtoi hiekalle merilevää ja kotiloita. Kesäilta oli lämmin, uusi lämpöaalto teki tuloaan Britteihin.

Ja tietenkin ranta oli tupaten täynnä *meitä*. Koulupuvut oli unohdettu, joten ihmisiä oli vaikeampi erottaa toisistaan. Ironista, eikö vain? Että univormu, jonka oli määrä saada meidät kaikki näyttämään samalta, olikin itse asiassa tyhjä kangas, jolla saatoimme esitellä omaa yksilöllisyyttämme. Nyt, normaaleissa vaatteissamme, me kaikki näytimme tavallisilta teineiltä. Mutta me emme olleet tavallisia teinejä.

Me olimme Illumen Hallin opiskelijoita.

Se erotti nämä bileet kaikista muista bileistä. Muina aikoina lähikoulujen oppilaat osallistuivat tapahtumiimme

– Samhain-bileemme olivat legendaariset, ja jos jätti välistä jouluspektaakkelin, saattoi yhtä hyvin heittää hyvästit sosiaaliseen elämälleen.

Mutta päättäjäsibileet kuuluivat vain ja ainoastaan meille. Elimme yhdessä koko vuoden, ja nauttipa koulunkäynnistä tai ei, kesän mittainen ero sai jok’ikisen meistä melankolian valtaan. Sitä ei voinut välttää: mikäli sattui kuulumaan niihin kuuteensataan valittuun, jotka kävivät Illumen Hallia, punoutui osaksi koulun kudosta. Vain kesä erotti meidät toisistamme, ja nämä bileet olivat päätösmuisto, joka kannatteli meidät läpi kahden kuukauden mittaisen pakollisen eron.

Hiilen tuoksu leijui ilmassa, hehkuva kuumuus sai halot napsahtelemaan ja rasahtelemaan niin että kipinät sinkoivat nopeasti tummenevalle taivaalle. Matalaan house-biittiin ja hujuviin kehoihin sekoitettuna se oli päihdyttävää – tai ehkä se johtui vain paperimukeissamme virranneista runsaista alkoholimääristä.

Nousuvesi hiipi rannalle illan edetessä, kunnes lahti oli lähes tyystin eristyksissä ja ainoa keino päästä pois oli nousta kallioon louhittuja karkeita portaita. Se oli niin kaunista: me, hiekka, aallot ja tuli.

Vertahyytävä kirkaisu halkaisi musiikin. Väentelehtivien kehojen joukko jähmettyi. Pakokauhun aalto hyökyy ihmisestä toiseen. Kirkuna jatkui, joku sammutti musiikin, ja me ryntäsimme yhtenä kohti vettä.

Huuto kuului mereltä. Joku seisoj veden ääressä. Aurinko oli kadonnut horisontin taa, mutta hämärää valoa oli vielä riittävästi.

Ruumis lojui hiekalla, aallot loiskuivat sen jalkapohjien yli. Tyttö makasi vatsallaan, mutta pää oli kallistunut toiselle sivulle, huulet olivat luonnottoman sinervät.

Kalpea iho, siniset huulet, takkuisia hiussuortuvia, vään-
tyneet raajat.

Ja selässä monimutkainen harakkaa esittävä tatuointi,
joka ulottui yksityiskohtaisen huoliteltuna veitsenterävinä
törröttäviin lapaluihin saakka. Auki levitettyjen siipien kär-
jet käpristyivät solisluille, siipisulat katosivat avoselkäisen
mekon alle.

Ääni. ”Menkää takaisin kylään ja soittakaa poliisille. Hän
on kuollut.”

AUDREY

Voiko mikään olla kamalampaa kuin uuden koulun aloittaminen?

Käy ilmi että voi. Uuden koulun aloittaminen silloin, kun ulkona riehuu hirmumyrsky ja sataa kaatamalla. Olen onnistunut muutamassa kuukaudessa päätymään aurinkoisessa Georgian osavaltiossa sijaitsevasta kotoisasta punatiilisestä lukiorakennuksesta paikkaan, joka muistuttaa ankeampaa versiota Tylypahkasta, ja kaiken kukkuraksi maailman kaaimeimmassa säässä. Isän Mersun tuulilasinpyyhkimet viuhkuvat salamannopeina ja moottori on tyhjäkäynnillä. Niiden ääni muistuttaa hermostuksesta takovaa sydäntäni.

”Käyttäydy kunnolla, Audrey”, isä sanoo päätään kääntämättä.

Käyttäydy kunnolla. En ole varmaan koskaan kuullut yhtä latautuneita sanoja. Todellisuudessa hän tarkoittaa: Älä mokaa tätä, älä pahenna asioita, enää *kaksi vuotta, ja sen jälkeen sinä et enää ole meidän vastuullamme ja me voimme pestä lopullisesti kätemme sinusta.* Mutta tietenkään mitään tästä ei lausuta ääneen. Se vain huokuu isän kireistä harteista ja siitä tosiseikasta, ettei äiti ole paikalla alkuunkaan vaan pikkuveljeni kanssa Etelä-Ranskassa. Isoveljeni Edison taas on yliopistossa New Havenissa, joten hänestäkään ei ole apua.

En vastaa isälle. Sen sijaan vedän syvään henkeä ja tuijotan ikkunasta. Mikäli kuvittelin nettisivuston perusteella Illumen Hallin näyttävän vanhalta, IRL se saa minut tuntemaan, että olen astunut ajassa taaksepäin ja tyystin eri vuosisadalle. Koulurakennus on kuin suoraan keskiajalta. En yllättyisi lainkaan, vaikka tornien väleihin olisi seivästetty pahojen oppilaiden irti leikattuja päitä *Game of Thronesin* tyyliin. Siitä huolimatta ottaisin ennemmin Lannisterien vihan niskoilleni kuin jäisin enää sekunniksikaan isän kanssa tähän autoon, joten tartun ovenkahvaan, painan Chanelin laukun rintaani vasten, kohotan takinselekämyksen pääni päälle ja uhmaan sadetta.

Isä huutaa jotain, kun lähdän juoksemaan kohti koulun sisäänkäyntiä, mutta tuuli pyyhkii hänen sanansa pois.

Koulun ulko-ovi avautuu helposti. Kompuroin vaikuttavasti sisään ja roiskutan sadevettä kiillotetulle jalopuulattialle.

Ovi sulkeutuu pehmeästi takanani, ja rakennus nielee miltei täysin ulkona riehuvan myrskyn äänet. Hiljaisuus on hämmentävä. Nostan katseeni hitaasti lattiasta ja silmäilen ympärilleni. Pysähdyn valtavaan muotokuvaan, joka esittää uljaan näköistä naista taidokkaasti leikatussa smaragdinvihreässä silkkileningissä. Hän tuijottaa ovea kuin tuomiten jokaisen joka astuu sisään. Tunnen itseni suunnilleen viiden sentin korkuiseksi – mikä on hämmentävää, koska olen satakahdeksankymmentäsenttinen ja häilyn yleensä korkealla muiden yläpuolella.

”Pelottavaa, vai mitä?”

Kiepahdan ympäri ja näen naisen, joka on pukeutunut tyylikkääseen, kalvakanpinkkiin jakkupukuun sekä samansävyisiin matalakantaisiin avokkasiin.

”Joooo.” Etelävaltioille tyypillinen laahaava puheenparteni kajahtelee tyhjässä eteishallissa. *Äh*. En ole eläissäni kuulostanut näin pahasti ulkopuoliselta.

”Olet varmaankin neiti Wagner?”

”Ai, öh, pelkkä Audrey käy ihan hyvin”, sanon.

Nainen vetää huulensa tiukkaan hymyyn – hän ei näytä suhtautuvan rentoihin tervehdyksiin erityisen myötämielisesti. ”Olen rouva Abbott, Illumen Hallin johtajatar.” Hän ojentaa kätensä, ja puristan sitä vetelästi. ”Näin, kun sinä ja isäsi ajoitte pihatielle – olen pahoillani, etten tullut teitä vastaan, mutta...” Hän kohauttaa harteitaan ja osoittaa lätäkköä, jota paraikaa muodostan lattialle. ”Tavarasi ovat saapuneet turvallisesti perille, joten näytän sinulle saman tien huoneesi.”

Kohotan kulmakarvaa. Tiedän, että isän yritys on suuri ja tärkeä, mutta onko normaalia, että rehtori – *johtajatar*, korjaan itseäni – toimii turistioppaana? ”Missä kaikki ovat?” kysyn.

”Useimmat oppilaat saapuvat vasta illalla, mutta muutamalle – kuten sinulle – on myönnetty erivapaus saapua etuajassa.”

Hän lähtee liikkeelle ennen kuin on ehtinyt edes sanoa lausettaan loppuun, ja minä kompuroidin parhaani mukaan perässä. Varvassandaalini päästelevät kiusallisia, litsahtelevia ääniä jalopuulla. Tömäytän lanteeni porraskaiteeseen ja onnistuin vain vaivoin olemaan manaamatta. *Kömpelö, kovaääninen, rivosuinen amerikkalainen* tuskin on se ensivaikutelma, jonka haluan itsestäni rouva Abbottille jättää. En käyttäydy koskaan näin nolosti kotipuolella, mutten kerta kaikkiaan voi olla toljottamatta ylvästä kattoa taidokkaine kaiverruksineen tai jättimäisiä maalauksia, jotka peittävät seinät likimain täydellisesti. En ole ikinä käynyt tällaisessa paikassa, joka ei olisi ollut museo tai galleria tai jotain.

”Olemme sijoittaneet sinut Helios-taloon”, rouva Abbott sanoo noustessaan portaita. ”Jaat huoneen erään huippu-

oppilaamme, neiti Ivy Moore-Zhangin kanssa, joten voit osoittaa hänelle mahdolliset kysymyksesi. Hän esittelee sinulle koulua, kunhan olet asettunut taloksi.”

Vedän syvään henkeä. Toivon todella, että minusta ja uudesta kämppiksestäni tulee hyvät ystävät. Haluan aloittaa puhtaalta pöydältä – uusi maa, uusi koulu ja kokonainen uusi ystäväpiiri. Brendan, silloinen poikaystäväni, nauroi kuullessaan, että joutuisin jakamaan huoneen. *Sinä? Prinsessa Audrey?* Hyvä muistutus siitä, miksi hän on nykyään eksä.

Toiseen kerrokseen päästyämme käännyimme käytävälle ja joudumme harppaamaan kohtuullisen suuren rojukasan yli päästäksemme jatkamaan matkaa. Rouva Abbott tuhahtaa kovaäänisesti.

Hän huomaa huolestuneen ilmeeni. ”Koululla on tehty kesällä korjaustöitä, mutta minulle on *luvattu*, että kaikki on valmista huomiseen mennessä.” Hän korottaa ääntään viimeisten sanojen kohdalla. Olen kuulevinani vastaukseksi tarkoitetun ärähdyksen syvältä luolamaisen katon uumenista. Mietin, mahtaako rouva Abbott kuvitella, että raportoin asiasta isälle. *En todellakaan.*

Yritän estää käsilaukkuani tomuuntumasta liikaa seuraessani rouva Abbottia käytävälle. ”Muistithan ottaa avainkorttisi mukaan?” hän kysyy, kun pysähdymme kaksoisovelle.

”Minä, ööh...” Kaivelen käsilaukkuani. Tiedän, että panin sen typerän koulupassin jonnekin. Se on luottokortin kokoinen ja toimii ilmeisesti jonkinlaisena yleisavaimena koulun alueella – sen avulla pääsee myös huoneeseeni.

Rouva Abbott odottaa hetken. Kun kaiveluni muuttuu kiihkeämmäksi, hän päästää ärtyneen tuhahtuksen, ottaa oman korttinsa jakkupukunsa taskusta ja pyyhkäisee meidät

sisään. ”Muista pitää korttisi aina käsillä – ilman sitä sinun on vaikea liikkua koululla.”

”Tässä se on!” sanon. Kampean kortin vapauteen puuteriasian ja AirPods-kotelon välistä ja asetan sen sitten näyttävästi käsilaukun vetoketjulliseen etulokeroon. Ohitamme lasivitriinin, jonka takana näyttäisi olevan postilokeroita. Panen merkille, että oma nimeni on kirjoitettu yhden lokeron alle.

”Kas niin.” Olemme huoneen numero seitsemän ulkopuolella. ”Kotisi loppuvuoden ajan. Suothan anteeksi, mutta minun on kiiruhdettava muualle – kuten näet, koululla on meneillään paljon sellaista, mikä vaatii selvitystä ennen huomista kaosta. Olen varma, että neiti Moore-Zhang saapuu pikapuoliin. Voit sillä välin asettua taloksi ja purkaa matkatavarasi. Ja tietenkin, neiti Wagner – tervetuloa Illumen Halliin.”

”Kiitos”, sanon. Osapuilleen miljardi kysymystä kuplii pintaan, mutta rouva Abbott ei jää kuuntelemaan niitä. Vedän syvään henkeä, terästäydyn ja työnnän oven auki.

Aivan ensimmäiseksi huomaan syvän erkkeri-ikkunan suoraan ovea vastapäätä. Sitä kehystävät ilmavat voileeverhot ja raskaammat, suklaanruskeat samettiuutimet. Ikkunaa ympäröi kapea, metsänvihreällä satiinilla verhoiltu penkki. Erkkeri näyttää ihanteelliselta lukunurkalta – jopa minä saattaisin tuntea houkutusta käpertyä siihen silloin tällöin kirjan kera – ja vaikka ulkona on myrskyisää ja harmaata, tiedän ikkunan tuovan huoneeseen runsaasti valoa hyvällä säällä. Seinät on paneeloitu tummalla, kirsikansävyisellä puulla, ja huoneen kummallakin puolen on kapea sänky. Huoneessa on myös kaksi samanlaista vaatekaappia, työpöytää sekä lipastoa. On kuin keskelle huonetta olisi asetettu peili.

Jalopuulattiassa on irtonaisia lankkuja, jotka natisevat astuessani niiden ylitse, mutta kunnan matto peittää ne

kyllä. Pari kuvaa tuomaan lämpöä puupaneloituun seinään, sinne tänne koriste-esineitä... ei kai tästä loppujen lopuksi niin kamalaa tulekaan. Kaivan puhelimen esiin näpätäkseeni kuvan Lydialle, parhaalle ystävälleni kotipuolella. Hänellä on pakkomielle sisustamisesta, joten hän keksii takuulla rutkasti ideoita, joilla huonetta pystyy piristämään.

Laatikkoni ja matkalaukkuni odottavat huoneen ulkopuolella käytävällä, mutta minulla ei ole mikään kiire tuoda niitä sisään. Kaikkein ensimmäiseksi aion nimittäin ottaa esiin koulupukuni, joka on yhä kuivapesulan pussissa prässättyinä ja putipuhdaana. Avaan pussin ja tuijotan univormua – se on uusi asuni loppuvuoden ajaksi. Bleiseri on tumman laivastonsinistä villaa, ja siinä on tähdenmuotoiset kultanapit. Samasta materiaalista valmistetussa vekkihameessa on kultalankaiset päärmeet. Ei kauhean paha.

Hätkähdän, kun kuulen äänen takaani.

”Älä tee oloasi liian kotoisaksi. Tämä huone on kirottu.”

”Tämä huone on kirottu”, sanon ja työnnyin sisään ovensuussa seisovan pitkän, vaalean, hiukan hauraan näköisen uuden tytön ohitse.

Ole ystävällinen. Äidin sanat kaikuivat korvissani. Lolalle kesän alussa sattunut kauhea onnettomuus tekee tästä vuodesta muutenkin tarpeeksi vaikean. On kuitenkin vähän hankalaa olla kiltti silloin, kun kohtaa tytön, jonka takia on joutunut luopumaan kovalla työllä ansaitsemastaan yksityisyydestä.

Ja erityisen vaikeaa on olla kiltti, kun kyseisen tytön koko olemus kirkuu minulle päin naamaa, että meidän on mahdoton tulla toimeen keskenämme. Hänellä on toisessa kädessä ylisuuri älypuhelin pörröisessä pinkissä kotelossa ja olalla roikkuu pramea designer-laukku. Ulkona sataa kaatamalla ja on jääkylmää, mutta tyypillä on *varvassandaalit*. En mielelläni tuomitse kenenkään luonnetta ennen kuin olen vaihtanut hänen kanssaan pari sanaa, mutta tämän tytön kohdalla ei oikein voi muutakaan.

Kun hän kuulee ääneni, hän singahtaa ympäri suuret siniset silmät kauhusta laajentuneina. ”Voi kauheaa, säikäytit minut. Heippa, olen Audrey!”

Ah, aina vaan pahenee. Hän on amerikkalainen.

Tyttö ripustaa kuivapesulan pussin ovenkahvaan ja ojentaa käsiään kohti minua virnistäen niin leveästi, että täydelliset valkoiset hampaat hehkuvat. ”Onpa kiva tavata sinut!” hän sanoo.

Väistän halia. ”Ohhoh... ei noin äkkiä”, mutisen. En piittaa hänen tuskaisesta ilmeestään vaan kuljen hänen ohitseensa ja asetan nahkareppuni toiselle sängylle julistaen sen samalla omakseni. Se on parempi sänky – se, josta näkee ulos erkkeri-ikkunasta ja jossa on upouusi patja. Nämä asiat tietää vain, jos on tutkinut koulun katosta lattiaan niin kuin minä. ”Otan tämän sängyn”, sanon – aika tyylysti tokaistu, mutta eiköhän se ole minun oikeuteni.

Tyttö kohauttaa olkiaan ja asettaa laukkunsa vastakkaiselle sängylle. Kun hän istuu sille, ikivanhat jouset narahtavat. Mietin, mistähän tomuisesta varastosta sekini on mahdettu kaivaa esiin. Samalla tilava yhden hengen huoneeni on muutettu täyteen ahdetuksi kahden hengen huoneeksi.

”Sinä siis olet uusi kämppikseni”, hän sanoo.

”Päättelykykyysi on häkellyttävä”, vastaan yläluokkaisimman kuuloisella äänelläni. ”Olen Ivy.”

Hän rypistää otsaansa ja nyppii vauvanpinkkiä, geelilakattua kynttään. Käänän hänelle selkäni ja teeskentelen kiinnostusta laukkuni sisältöön, mutta tunnen katumuksen vihlauksen. Ei ole hänen syynsä, että olen näin kaamealla tuulella. No, okei, tavallaan on. Mutta hän ei tiedä sitä.

Olen odottanut tätä toiseksi viimeistä opiskeluvuotta siitä lähtien, kun ensimmäisenä Illumen Hallissa viettämänäni yönä valvoin makuusalissa tuijottaen kattoa ja kuuntelin muiden tyttöjen heittelehtimistä ja kääntyilemistä ja kuorsaamista. Tiesin jo silloin, että tänä nimenomaisena vuonna minulla olisi vihdoinkin, *vihdoinkin* mahdollisuus saada oma huone. Tein kaikkeni, opiskelin ankarasti ja käyttäydyin mahdolini-

simman mallikelpoisesti, jotta voisin olla juuri *se* oppilas, joka saa oman huoneen lukion toiseksi viimeisellä luokalla, vuotta etuajassa. Kun viime vuoden lopulla varmistui, että olin saavuttanut tämän etuoikeuden, yksikään palkinto ei olisi voinut tuntua makeammalta.

Sillä Illumen Hall on minun kotini. Paljon enemmän kuin äidin pikkuruinen kaupungin vuokrakämpä. Ja vihdoinkin oli koittanut aika, kun minun ei enää tarvitsisi jakaa tätä kotia kenenkään kanssa. Saisin vihdoinkin oman tilani – Lolan vanhan huoneen. Olin aina kadehtinut häneltä tätä huonetta ja toivoin, että täällä asuminen auttaisi minua tuntemaan hänen läsnäolonsa nyt, kun hän on poissa.

Mutta sitten rouva Abbott pyysi minua jakamaan huoneen Audrey Wagnerin kanssa. Tämän amerikkalaisen tytön.

Se ei ollut oikeastaan pyyntö – se oli käsky, ja kun rouva Abbott käskee, vastaan ei panna.

”Miten kauan sinä olet käynyt tätä koulua?” amerikkalainen kysyy selältäni. Hengitän äänekkäästi nenän kautta ja jatkan reppuni tyhjentämistä. Kun en vastaa, hän jatkaa sinnikkäästi. Äh, *eikö tämä tyyppi tajua vihjettä?*

”En käsitä, miten te voitte elää tällaisessa paikassa. Tuntuu kuin olisin jossain hiton museossa.” Etelävaltioiden korostus raastaa hermojani, mutta sen verran utelias olen, että käännyin jälleen katsomaan häntä.

Hän hymyilee todella leveästi, sellaista hymyä, joka paljastaa jok’ainoan hampaan. Ne ovat äärimmäisen symmetriset ja miltei hohtavan valkoiset. Olen hiukan kateellinen. Hänen silmiensä sini on sitä sävyä, joka tuo mieleen posliininuken, ja vaikka hänen tukkansa onkin lättänä ja sateesta märkä, se on samaan aikaan sotkuinen kuin ihanan rantapäivän jäljiltä ja huokuu vaivatonta boho chiciä.

Hän vaikuttaa niin viattomalta ja vilpittömältä. Tätäkö etelävaltioiden charmilla tarkoitetaan? Terästäydyn. Minun ei tarvitse ystävystyä tämän tytön kanssa. Illumen Hallin historia on kuitenkin lempiaiheitani, enkä mahda itselleni mitään. ”Tämä osa rakennuksesta on itse asiassa aika uusi – kuningatar Viktorian ajalta, muistaakseni.”

Hänen leukansa loksauttaa auki. ”Siis jotain satavuotias vai?” Pyörittelen silmiäni. ”Onko se sinusta vanha? Koulun vanhin rakennus on peräisin vuodelta 1487.”

”Vau! Meillä Savannahissa – olen kotoisin sieltä – on pari rakennusta 1800-luvulta, ja niitä pidetään... ihan saatanan vanhoina.”

Tukahdutan hymyn, joka melkein kohoaa huulilleni. Ehkei hän sittenkään ole ihan niin suloinen ja viaton.

Nousen äkisti pystyyn. Tulin tänne ottaakseni sänkyni haltuun, ja nyt olen tehnyt sen. Minulla on liian paljon töitä tänä lukuvuotena, liian paljon mihin keskittyä. Minulla on myös paljon ystäviä, kuten Harriet, Tom, Max ja Teddy; en tarvitse enää uutta. Tämä tyttö on jo pilannut kouluvuoteni ilmaantumalla paikalle, enkä halua pitää hänestä. Riittää, kun jaan huoneen hänen kanssaan ja käyttäydyn kohteliaasti. Lähdän kohti ovea, mutta hän nousee saman tien pystyyn.

”Hei, ehkä sinä voisit esitellä minulle paikkoja. Tunnut tietävän koulusta aika paljon. Ja minä lupaan olla mahtava kämppis. Osaan tehdä tappavan hyviä s’moreja kynttilän ja haarukan avulla ...”

Kurtistan kulmiani. ”Mikä on s’more?” kysyn, vaikka tiedän vallan mainiosti, mikä s’more on.

”Ai, eikö teillä ole niitä täälläpäin? Ne ovat tosi herkullisia. Paahdettua vaahtokarkkia ja suklaata kahden grahamkeksin välissä...”

”Grahamkeksejä?” Tämä on liian helppoa.

Hän yrittää löytää oikeat sanat. ”Niin kuin, ööh, sellainen keksi.”

Odotan toinen kulmakarva koholla.

Hänen olkapäänsä lysähtävät. ”Eikö teillä ole niitäkään?”

Pudistan päätäni. ”Mutta se kuulostaa kyllä juuri sellaiselta taidolta, jota täällä tarvitaan. Sopeudut varmasti oitis joukkoon”, sanon ääni sarkasmia tihkuen.

”Olet ratkiriemukas”, hän sanoo, ja hänen silmänsä siristyvät. Huumorintajumme ovat selvästikin aivan erilaiset. Tämä keskustelu alkaa tuntua vaivaannuttavalta jopa minusta.

Tällä työllä ei nimittäin ole hajuakaan, mikä häntä odottaa. Tiedän, että rouva Abbott pyysi minua jakamaan huoneeni, koska hän kuvitteli minun ottavan tämän tytön siipieni suojaan ja varmistamaan, että hän pärjää lukion loppuun Illumen Hallissa. Mutta se oli ennen rannan kaameita tapahatumia pari kuukautta sitten. Ennen Lolaa. Ennen kuin omasta tilasta tuli minulle tärkeämpää kuin koskaan aiemmin.

Ole ystävällinen. Äidin sanat kaikuvat päässäni. Kiristelen hampaitani. ”S’moret ovat varmasti tosi hyviä”, sanon ja huokaisen liioitellusti. ”Kaikki tämä puhe ruoasta on herättänyt ruokahaluni. Haluatko, että näytän, miten ruokalaan pääsee? Meillä on tervetuloisuus parin tunnin kuluttua, joten ehdimme käydä haukkaamassa jotain sitä ennen.”

”Oletko varma?” Hän nappaa epävarmana laukkunsa sängyltä. Ehkä minä todella hermostutin hänet sillä s’morekettuilulla. Hän vaikenee ja silmäilee huonetta.

”Oletko tulossa?”

Hän puraisee alahuultaan. Hän näyttää pelokkaalta, ja se saa kylmät väreet kulkemaan selkäpiissäni. *Mitä pelättävää hänellä muka on?*

”Sanoit jotakin, kun tulit sisään. Että tämä huone on kirottu. Mitä tarkoittit?” Hän tuijottaa minua nyt.

Kohotan kulmakarvaani ja yritän kaikin voimin säilyttää tyynen julkisivuni. En halua, että hän tuntee olonsa mukavaksi. Haluan, että hän lähtee. ”Ai se... eikö rouva Abbott kertonut? Tyttö, joka viimeksi asui tässä huoneessa, hukkuu.”

Tiedän kuka tappoi Lolan, ja yksi teistä on seuraava.

Audrey Wagnerille uusi kouluvuosi merkitsee uutta alkua. Illumen Hall ei kuitenkaan ole sellainen kotoisa sisäoppilaitos kuin Audrey on kuvitellut – käytävillä kuuluu pelokkaita kuiskauksia, ja huonetoveri Ivy on oudon etäinen.

Ivy Moore-Zhang on täyden kymppin oppilas, jolle Illumen Hall on koti. Hänellä on suuria tavoitteita, ja uusi sotkuinen kämppis on vain tiellä.

Pian käy kuitenkin selväksi, etteivät vaatekasat huoneen lattialla ole ainoa asia, joka tekee kouluun keskittymisestä vaikeaa.

Yksi koulun oppilaista löytyi kesän alussa kuolleena rannalta ja jätti jälkeensä joukon vastaamattomia kysymyksiä. *Salaseura* avaa kaksiosaisen sarjan, jossa Audrey ja Ivy sotkeutuvat synkkien salaisuuksien verkkoon ja huomaavat, ettei menneisyyttä olekaan niin helppoa jättää taakseen.

9 789510 452967

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-45296-7